

NEW! RECEIVE DISPATCH

[Later dispatches](#) - [Previous dispatches](#)

Latest Dispatch

The settlement of Seimchan

2004-09-02

The settlement of Seimchan, 2nd of September, overcast and cold, with a smell of snow in the air at N 62 degrees 53'11.7 E 152 degrees 24'56.8. We're staying in a small guesthouse, the only one in the settlement, at what is called Upper Seimchan.

I am dying to tell you this!

Our visit here in the tiny settlement of Seimchan, hasn't only given us a lot of answers on matters we haven't properly understood regarding present day Siberia, and the frightful past by the way, but it has once again offered us uncountable meetings with truly good people, great experiences and lots of heat. We've experienced so much, that beginning today, I will tell you about it in four different dispatches and episodes. The one today regarding our first day in Seimchan, the second is called The Ruslan Way to understanding present day Seimchan, part 3 is called A hunters tale and the fourth, The Story about our visit to three of the worst concentration camps Stalin built- his awful Gulags.

Time for today's story:

Seimchan as such doesn't differ much from the other tiny settlements we've passed along the Kolyma, (ok then, in reality only one, Sinigorje, the two others we floated passed very slowly, but we still saw a lot!) an outer area dominated by abandoned and ruined industries, rusty machinery, lots of small unstable cottages in wood, with windows covered by plastic or wooden boards, all of them with small tidy gardens and often, a bunch of ducks or chicken, a few scared, aggressively barking dogs, people who stroll around seemingly without direction, mainly young people with crew cuts, an abandoned airfield, half constructed living blocks surrounded by rusted machinery. Once one gets into the center of the settlement, one meets the communal blocks in white, two- or three storied, all of them close to falling apart, plenty already empty, most of them with plastic or wooden boards covering the windows, garbage in every corner and car wreckages spread all over the place and there's no definite center. Maybe around the Administration Building where the local bosses find ways to survive and plan for a healthier future. This is where you find most of the local shops, to be found in run down buildings, but once inside they're modern and the shelves are full of products to buy. It's around the shops where you meet people. Most of them avoid looking at you initially, even though it stinks foreigner of us, up until that moment when you stop one of them to ask a question and suddenly you have a friend! People change dramatically and quickly become helpful, generous, funny and warm, just as we have

Ruslan, our generous host

A visit to the museum of Seimchan

become accustomed to how they are. With the best of people I've come across, no doubt. They're cold and hard on the outside, but soft and warm on the inside. Pretty much like back home in Sweden. This is the way it all started during our visit, I stopped a police guy when we arrived at the almost abandoned harbor, 6 km:s from the center.

Our guides to the Gulags....

I stopped one of these guys that I had been warned about before leaving, a policeman. They were supposed to be corrupt, difficult to do with and only interested in giving us uncountable problems. So far, they've been just like the rest, great. The same applied to Konstantin. He took a break in his work, drove me into Seimchan and the administrative building, where he called all people of power in the settlement until he eventually found one of the three top names, Ruslan. He was dressed in a business mans suit, slightly overweight, in his early thirties and he drove me back to the harbor in a dodgy Lada. He was initially slightly reserved, but once back at the harbor he found the owner and his sons and then we all together carried all our weight up to the boardinghouse he had fixed for us. Then he explained:

"I know you have come to help us and that you're friends of Shparo. (Dmitry Shparo is our great contact here in Russia, visit his website at www.shparo.com) Get ready, we've fixed you a car with driver who's going to drive you to three of Stalin's Gulags, which are located not far from here. The chief of the Tourist department will take care of you."

It wouldn't surprise if the Tourism Department was fairly new. The chief, Mikhailov, turned out to be a few years older than young Johan, he was kind and humorous, careful with his image, dressed and camouflage, like most men here on their free time, he carried a loaded Kalashnikov with a very sensitive trigger, since he was a hunter he explained and added that the area we would visit, was infested with brown bear. He would do well in a contest regarding who's most macho! The driver, Sasha, was typical of the men in the area. Solidly built, with well used and big hands, a weather bitten face and a cautious manner until you became his friend. He had brought his son, also named Sasha, he was supposed to be an expert in English. He started off immediately in English:

"I am Sasha."

One of two sentences in English he used on our excursion. The other one was Goodbye.

"Do you want vodka?" asked the Chief of Tourism, when we set of in a high speed in the jeep that dominates the vehicles of the region, the OAS.

We said no. Therefore he bought 4 bears instead, to relish during our drive. First we visited the local museum, which they had opened just for us. Once inside, Ruslan turned up again, to translate. He spoke 22 words of English and 13 in German and since our Russian probably is on the same level, we understood quite a lot of what was told.

This was our second visit to a Museum during our visit in the region. They're all quite similar. Definitely worth a visit, even though they've got a long way to go, if they're going to inspire the local youth to visit. One part is dedicated to the local history, described with photos and statues, remembering local heroes from the past. Another part is dedicated to showing off a bunch of badly stuffed animals, the local fauna, than another, unfortunately always the smallest section, the one regarding the native people of the region. In this case they had some great objects showing the yughairs, which are part of our mission to find.

On top of that, a major part is dedicated to the local history regarding its industrialisation. I have to say, all things summed up, it gave us a lot of important background to the area and its history. And two cups of sweet and hot Russian cups of tea! The local history is quite dark, though, which we realized a couple of hours later when we've made our way through an overgrown road to three remains of Stalin's work camps, the Gulags. Terrible, inhuman places where the mad dictator killed at least 3.5 million people in the most brutal ways. More about this in the Gulag-dispatch to come.

The guide Mikhail, was more interested in talking about hunting and fishing and therefore he rushed us through the remains. It was extremely important for him to show us some fresh bear pooh we've passed on the way. On top of that, he'd been ordered to return us back to Seimchan before 6 p.m. when we'd been invited to have a sauna together with the people in charge of Seimchan. Still, even though we where stressed for time, he managed to serve us a meal to be remembered forever. Smoked fish, meat, fresh vegetables, vodka and a lot of other delicious he'd hunted or caught himself. That is the way people are here. Incredibly generous, one never feels that it is done to gain favors, but due to that they're proud to be able to be generous.

We got picked up at 7 p.m. sharp to have a banja, not a sauna. A major difference is that the banja is much hotter! The banja is important in peoples life. It isn't only one of few places where you can get steaming hot water, it is also the place we're people socialize and gossip.

There's two types of banjas, the communal ones and the private ones. We visited a communal one in Magadan. A gigantic institution full of showers for lots of people at the same time, a variety of tempered baths and a big, extremely hot sauna. Average temperature 120 degrees Celsius!

In Seimchan we visited a private one, owned by one of the local hotshots, Victor. You can imagine the sensation we felt, not having enjoyed hot water for a month! What I liked the best though, what differs from the saunas we have back home, is that little room people have just outside the sauna where they socialize. They bring good food, drinks and snacks, and then you sit there for many hours, talking about matters one wouldn't talk about generally. We learned a lot about the present Russia seen out of the eyes of young, intelligent Siberians.

Another thing I noticed, was that they didn't only use birch to whip themselves their blood to move, but also pine. Gee, how nice! And, when the temperature had reached maximum, one could stick a felt hat on he head to avoid melting ones brain halves.

One thing is for sure, I am going to turn our sauna at home into a banja! (Well, if my wife Titti will allow me. last time a tried turning it into a banja, I melted a plastic ventilation hole. and I haven't been

allowed in there myself since then..)

Det lilla samhället Seimchan, 2 september, det är grått, molnigt och råkallt och det luktar snö i luften vid koordinaterna N 62 grader 53'11.7 Ö 152 grader 24'56.8. Vi bor på ett litet pensionat, det enda boendet som finns, vid Övre Seimchan.

Jag måste bara få berätta!

Vårt besök här i Seimchan har inte bara gett oss svar på många av våra obesvarade frågor beträffande dagens Sibirien, och den hemska gårdagen för den delen, utan återigen bjudit oss på möten med fantastiska människor, upplevelser och mycket värme. Så mycket att vi, med början idag, delar upp besöket i fyra kommande rapporter. Den idag, ankomsten vår första dag, del 2 kallas Ruslan-vägen in för att förstå dagens Seimchan, del 3, en Jägares berättelse och del 4, Berättelsen om besöket hos tre av historiens värsta koncentrationsläger, Stalins gulager.

Dagens berättelse:

Seimchan i sig liknar de andra små samhällena vi besökt längs Kolyma, (näja, egentligen bara ett, Sinigorje, men vi har sakta flutit förbi två också!) ett ytterområde av nedlagda fabriker, rostiga maskiner, massor av små rangliga, ojämnt byggda trästugor med igenspikade fönster, alla med små trädgårdar och ofta några ankor eller höns, några skällande aggressivt rädda hundar, folk som planlöst verkar irra omkring bland bråten, i regel snaggade ungdomar, ett nedlagt flygfält, halvbyggda bostadshus omgärdade av cementblandare och andra maskiner som bara tycks ha lämnats vind för våg. Väl inne i centrum dyker de vita två- och tre våningshusen upp, alla verkar redo att falla ihop, många övergivna, de flesta med plast för fönstren eller helt igenspikade, sophögar och bilvrak i snart sagt varje gathörn och utan något egentligt centrum. Kanske centrum är där administrationen finns. Här finns också de flesta butiker, inhysta i rangliga hus, men inombords mycket moderna och med hyllor fyllda av mat. Det är runt affärerna man ser och träffar på folk. De flesta undviker som vanligt att titta på oss, även om det skiner utlänning av oss, tills vi då stoppar och frågar någon, då blir folk som förbytta och blir återigen dessa helt fantastiskt hjälpsamma, roliga och värma människor som vi hitintills mött. Ungefär som hemma faktiskt. Kallt på utsidan, men varmt på insidan. Det var så var vistelse kom igång, när vi anlände till den nästan övergivna hamnen, 6 km från centrum.

Alla undvek oss först tills vi stoppade en av dem, en av den innan så illa beryktade polisen som bara skulle ställa till problem för oss fick vi veta från olika källor, men Konstantin sken upp när han blev stoppad och visade sig vara lika trevlig och hjälpsam som alla andra. Han avbröt sitt arbete, körde in mig till stadens centrum och administrationsbyggnaden och ringde runt till alla människor av betydelse tills han fick fatt på en av de tre styrande, Ruslan. Ruslan var klädd i kostym, anings rund och i nedre 30-årsåldern och försiktigt glad. Han skjutsade tillbaka mig till hamnen i en skranglig Lada, hämtade ägaren och hans söner och så hjälptes vi alla åt att bära in all omfattande utrustning i det lilla pensionat han fixat åt oss. Så förklarade han:

"Jag vet att Ni är för att hjälpa oss och att ni är Shparos vänner. (www.shparo.com är adressen till vår ryska medhjälpare) Gör er klara, för vi har ordnat en bil med chaufför åt Er som skall skjutsa er till tre av Stalins Gulager som finns här i närheten. Det är turistchefen som tar hand om er, Mikhailov."

Jag är säker på att samhällets turistavdelning startat i stort sett samma dag. Mikhailov visade sig vara något äldre än Johan, vänlig och glad, noga med sin image, klädd i kamouflagekläder som de flesta män här bär på sin fritid, bar en laddad Kalasjnikov med mycket känslig avtryckare, eftersom han var jägare och sade att området vi skulle till vara infektat av brunbjörnar. Han skulle göra sig bra i en tävling om världens mesta macho! Chauffören hette Sasha och var lika kraftig byggt som de flesta sibirier här i trakten med stora valkiga händer, ett fårat ansikte, ett försiktigt sätt tills man blev deras vän och han hade tagit med sin son som var engelsk expert. Han inledde direkt med:

"I am Sasha."

En av de två meningar han sade på färden. Den andra var Goodbye.

"Vill ni ha vodka?" frågade turistchefen när vi drog iväg i en den ryska jeep som dominerar fordonsutbudet här längs Kolyma, OAS:en.

Vi tackade nej, så han köpte 4 starköl i stället som färdknäpp åt oss.

Så åkte vi till stadens museum, som öppnats för oss dagen till ära. Här dök Ruslan upp igen, för att översätta. Han kan 22 säkra ord på engelska, 13 säkert inövade ord på tyska och vårt ryska ordförråd är väl på den nivån ännu, därför förstod vi en hel del. Det var vårt andra museibesök under vår tid i nordöstra Sibirien. De är ganska lika allihop. Helt klart värda ett besök, även om mycket återstår om de skall kunna inspirera traktens ungdomar. Till hälften hembygdsmuseum, där ett antal bilder och byster hyllar någon av traktens forna hjältar, en och så en del med hafsigt

uppstoppade djur, en annan, alltid den minsta avdelningen, den etnografiska delen, som här visade fantastiska lämningar efter yukahirerna som vi är så intresserade av, och så mycket industrihistoria. Jag måste säga att de sammantaget är helt ok och ger oss en bra bakgrund till trakten och dess historia. Och besöket slutade också med att vi fick två rykande heta koppar med sött ryskt te! Seimchans historia är ganska mörk, kan man säga, vilket vi insåg ett par timmar senare, när vi studsat oss fram på igenväxta grusvägar och hamnat i Stalins fruktansvärda arbetsläger, gulager. Här lyckades den avskyvärde diktatorn under drygt 20 år avrätta minst 3.5 miljon människor. Mer om detta i Gulag-rapporten som följer. Guiden Mikhail var mest intresserad av att tala fiske och jakt och

skyndade sig genom visningen för att i stället kunna visa oss lite färsk björnsplinning han sett på vägen upp. Dessutom hade han fått order att vara klar före klockan sex när vi skulle basta tillsammans med Ruslan och de styrande i Seimchan. Ändå han vi bjudas på en fantastisk måltid av Mikhail. Rökt harr, rökt lax, färska grönsaker, vodka, kött, bröd och en massa andra delikatesser han samlat ihop. Så är folk här. Oerhört generösa, ingen baktanke om att vinna fördelar utan mest stolta över att kunna få bjuda.

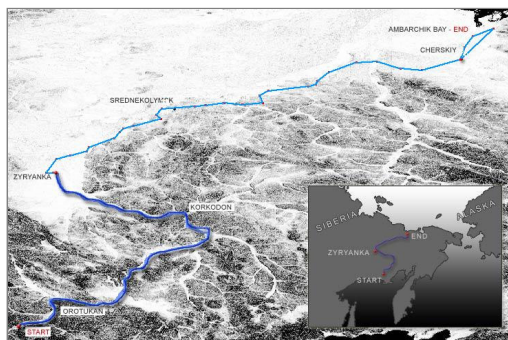
Klockan sju hämtas vi för att bada banja, inte bastu. En viktig skillnad är att banjan är mycket varmare! Banjan är viktig i folks liv här. Det är inte bara det ställe som säkert får varmt vatten, utan där man umgås och skvallrar. Det finns allmänna banjas, en sådan besökte vi i Magadan, en jättestor anrättning med duschar, olika tempererade bad och så en extremt het bastu. Runt 120 grader. Och så finns det mer privata, som den vi besökte nu och som ägdes av en av stadens ledande män, Viktor.

För oss som inte känt varmvatten på en månad, så var bara det en upplevelse, men det som jag tyckte så bra om, och som skiljer sig från våra svensk-finska bastur, är inte bara värmen utan att folk har ett rum utanför där de dukar upp med delikatesser och drycker och umgås samt pratar om allt mellan himmel och jord. Vi lärde oss mycket om det nutida Ryssland sett ur unga intelligenta, sibiriers ögon under de sex timmar vi bastade. Tilläggas skall är att de inte bara använde björkris att piska upp blodets hastighet, utan även enris. Och när det är som varmast, finns vadmalsmössor att sätta på knoppen för att inte förbränna hjärnhalvorna.

Vi skall definitivt gör om vår bastu i Sörberget till banja! (Nåja, om jag får för min hustru Titti. Sist jag testade köra banja i Sörberget, blev det så hett att ett luftintag i plast smälte. Sedan dess har jag inte fått prova för hustrun.)

Expedition Tracking Center

[CLICK MAP TO ZOOM]

Previous Dispatches

Gnats and molded bread. 28/8 2004

35 km:s paddled, (650 km:s in total during 21 days of paddling), extremely hot day, 15-32 degrees Celsius, no wind at all, we're pitched our cot on a stony sandbank at N 62 degrees 46'24,5 E 1

Gnats 27/8 2004

52 km:s advanced, (triprecord) foggy and sunny, 6-25 °C, hardly any winds, we're camping at N 62°32'09.1 E 152°17'40.6

The amount of gnats waiting for us at this wet overnight campsite is

Problem - A two day report i one dispatch 26 Aug, 04 - 20:24

25/8 2004 - A gray and rainy day, 10°C, our last restday at N 62°30'05.6 E 151°41'31.3.

Four days of rest sounds luxurious, right? But for us, that means four days without paddling.

 Powered by CONTACT 3 expedition software